

P - proboštský kostel Nanebevzetí Panny Marie

K – klášterní kostel sv. Kateřiny

Ranní mše sv.: Ne 9.30 hodin, Po 7.30 hodin

Večerní mše sv.: Út – Pá 18 hodin, So 17 hodin, Ne 18 hodin

Po 25. 2. kaple na proboštví		Za Marii a Elišku Svobodovy a rodiče	Po 4. 3. kaple na proboštví		Za živé a † z rodiny Fürstovy, za † z rodiny Hruškovy, Valentovy a duše v očistci
Út 26. 2.	K	Za Vladku, Jardu a Andulku	Út 5. 3.	K	Za † z rodiny Jizbovy a Čejkovy a duše v očistci
St 27. 2.	P	Za † Martinu Kučerovou	St 6. 3.	P	Za dárce mešních fundací
Čt 28. 2.	K	Za rodinu Heřmánkovu a Křivánkovu	Čt 7. 3.	K	Za Jozefa a Magdalénu
Pá 1. 3.	P	Za † oboje rodiče, Vlastimila, Jiřího, bratra, švagra a duše v očistci	Pá 8. 3.	P	Za dary Ducha Svatého pro rodiny Duškovu, Doležalovu a Janíčkovu
So 2. 3.	P	Za charitu v J. Hradci	So 9. 3.	P	Za † kamarády a duše v očistci
Ne 3. 3. 8. neděle v mezidobí		P: Za farnosti (mše pro rodiny s dětmi) K: Za † rodiny Prokopů a Mazanců	Ne 10. 3. 1. neděle postní		P: Za farnosti K: Volná intence

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost – proboštví Jindřichův

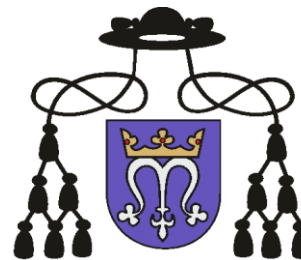
Hradec, Kostelní 74/I, 377 01 Jindřichův Hradec ☎ 728 995 603,

mail: prokop.ivo@dicb.cz

Redakce: P. Ivo Prokop, paní Eva Hejdomá, pan Karel Bajer st.

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení zaslaných příspěvků.

Uzávěrka příštího čísla je ve středu 6. 3. 2019

ACTA PRAEPOSITURAE NOVODOMENSIS

4 / 2019

XXIV. ročník

Zpravodaj Římskokatolické farnosti - proboštví v Jindřichově Hradci

24. února 2019

O Otčenáši – Jádru horského kázání

Katecheze papeže Františka na generální audienci 2. ledna 2019, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den... také šťastný nový rok! Pokračujeme v našich katechezích o Otčenáši ve světle tajemství Narození Páně, které jsme slavili přednedávnem.

Matoušovo evangelium řadí text Otčenáše na strategické místo, doprostřed horského kázání (srov. 6,9-13). Pozorujme nejprve tuto scénu: Ježíš vystupuje na horu nedaleko jezera, usedá a bezprostředně okolo něho jsou ti nejdůvěrnější učedníci a potom velký zástup lidí bezejmenných tváří. Tomuto nesourodému shromáždění je poprvé předán Otčenáš.

Toto zařazení, jak jsem řekl, je velice příznačné, protože do tohoto dlouhého proslovu, zvaného „horské kázání“ (Mt 5,1-7,27), Ježíš vměstnal zásadní aspekty svého učení. Uvozují ho, jako slavnostně zdobená klenba, Blahoslavenství. Ježíš oblažuje celé kategorie lidí své, ale i naší doby, kteří nebyli příliš zohledňováni. Blahoslavení chudí, tiší, milosrdní, pokorného srdce... Toto je revoluce evangelia. Kde je evangelium, tam je revoluce. Evangelium nenechává klidným, pobízí a je revoluční. Všichni lidé schopní lásky, tvůrci pokoje, kteří byli až dosud odsunuti na okraj dějin, jsou nyní budovateli Božího království. Jako kdyby Ježíš říkal: kupředu vy, kteří nosíte v srdci tajemství Boha, jenž zjevil svoji všemohoucnost v lásce a v odpuštění!

Z této vstupní brány, která převrací dějinné hodnoty, plyne novost evangelia. Zákon nemá být zrušen, nýbrž potřebuje novou interpretaci, která

mu dá jeho původní smysl. Pokud má člověk dobré srdce, ochotné k lásce, pak chápe, že každé Boží slovo se musí vtělit do posledních důsledků. Láska nemá hranice. Ve zcela nové perspektivě je možné milovat manželku či manžela, přítele, ba dokonce i nepřítele. Ježíš praví: »Já vám říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Tak budete syny svého nebeského Otce, neboť on dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým« (Mt 5,44-45).

Toto je obrovské tajemství, které tvoří základ celého horského kázání: *buďte syny svého nebeského Otce*. Zdá se, že tyto kapitoly Matoušova evangelia působí dojmem jakéhosi mravního pojednání a podávají etiku tak náročnou, že se zdají neuskutečnitelné. Zjišťujeme však, že jde především o teologické pojednání. Křesťan není někdo, kdo usiluje o to, aby byl lepší než druzí; dovede hřešit jako všichni. Křesťan je prostě člověkem, který stanul před novým hořícím keřem, Božím zjevením, které nepřináší hádanku nevyslovitelného jména, ale požaduje od svých dětí, aby jej vzývaly jménem „Otče“, nechaly se obnovit Jeho mocí a odrážely paprsek Jeho dobroty na tento svět, který tolik prahne po dobru a tolik očekává dobré zprávy.

Takto tedy Ježíš zahajuje výuku modlitby Otčenáš: distancuje se od dvou dobových uskupení. Prvním jsou pokrytci: »Nebudte jako pokrytci. Ti se rádi stavějí k modlitbě v synagogách a na rozích ulic, aby je lidé viděli« (Mt 6,5). Jsou to lidé schopní pronášet modlitby, které jsou ateistické, bezbožné, a činí tak proto, aby je lidé obdivovali. Kolikrát jen vidíme skandál takových lidí, kteří chodí do kostela a jsou tam celý den anebo tam chodí každý den, ale žijí v zášti vůči druhým nebo špatně mluví o lidech. To je skandální. Lépe pak do kostela nechodit, když žiješ jako bys byl ateista. Chodíš-li však do kostela, žij jako syn, jako bratr a vydávej pravé svědectví, nikoli antisvědectví. Křesťanská modlitba totiž nemá jiného věrohodného svědka než vlastní svědomí, kde se spřádá ten nejintenzivnější nepřetržitý dialog s Otcem: »Když se modlíš ty, vejdi do své komůrky, zavři dveře a modli se k svému Otci, který je ve skrytosti« (Mt 6,6).

Potom se Ježíš distancuje od modlitby pohanské: »Když se modlíte, nebudte přitom povídat jako pohané. Ti si totiž myslí, že budou vyslyšeni pro množství slov« (Mt 6,7). Tady možná Ježíš naráží na ono „*captatio benevolentiae*“, které bylo nezbytnou předehrou mnoha starých modliteb, kdy božstvo muselo být nejprve uchlácholeno dlouhou řadou chval a dprosování. Pomysleme na onen výjev na Hoře Karmel, kdy Eliáš vyzval na souboj Baálovu kněze. Ti křičeli, tančili a dělali všechno možné, aby je jejich bůžek vyslyšel.

kde se dnes od sebe rozbíhá železniční trať na Rodvínov od úzkokolejky do Nové Bystřice. Taktéž německým rytířům patřil Vítkův hrádek v jindřichovském údolí a statek u Lásenice nazvaný Kreuzgut a k němu přináležející les zvaný Kreuzwald – Křížový les. Majetek farnosti byl rozmnožen i tím, že když někdo bohatý nechal v kostele postavit nový oltář (ten zde nebyl jen na ozdobu nebo vyplnění prázdného místa), předplatil k němu kněze – oltářníka, který měl za povinnost několikrát za týden celebrvat u tohoto oltáře mši svatou za spásu duše dárce. V letech 1383 až 1404 bylo ve farním kostele takových oltářů postaveno několik a oltářníci byli odměňováni z platů třeba z vesnic Mosty a Suchdol u Kunžaku, Bořetín u Strmilova nebo z nájmu domů ve městě. Němečtí rytíři, podporováni příslušníky rodu pánů z Hradce četnými výsadami i movitým i nemovitým majetkem, zřídili ve druhé polovině 12. století ve městě svoji komendu (klášter), která v předhusitském období patřila k nejbohatším a nejvýznamnějším v zemi a s jistými potížemi přežila i husitské války. Protože v předhusitské době neexistovala, kromě vyznačení hraničními kameny, písemná evidence majetku německých rytířů, respektive farního majetku ve volné přírodě (pole, louky, lesy, rybníky) za husitských válek, přestože se ty přímo města J. Hradce nedotkly, byl farní majetek různě zcizován. Když pak po skončení husitských válek, někdy okolo roku 1450, opustili němečtí rytíři Jindřichův Hradec, jejich patronátní právo k farnímu kostelu zaniklo a majetek německých rytířů byl pokládán za majetek jindřichohradecké farnosti. Můžeme konstatovat, že v předhusitském období, díky štědrosti pánů z Hradce a prostřednictvím německých rytířů, zbohatla jindřichohradecká fara nejvíce, pokud se týká zemědělského, lesního a vodního půdního fondu.

Pro úplnost je třeba ještě uvést, že nejméně o 30 let později než němečtí rytíři, se na Jindřichohradecku objevili i členové dalšího rytířského řádu, totiž řádu templářů. Ti zde nejsou doloženi duchovní správou, ale pouze majetkem. Existuje listina, kterou jim Oldřich II. z Hradce v roce 1297 daroval pozemky asi 2 km severně od Lodhéřova, kde vznikl „Nový dvůr“, který se stal základem malé vesnice nyní zvané Najdek. Vše ostatní, co se o působení templářů v Jindřichově Hradci někde uvádí, včetně jejich spojování s kostelem sv. Jana Křtitele, jsou jen ničím nepodložené fámy. Když byl řád templářů v roce 1312 zrušen, přešel veškerý majetek templářů zpět na rod pánů z Hradce, nestal se tedy tak, jako tomu bylo u německých rytířů, majetkem jindřichohradecké farnosti.

pokračování příště

zpracoval Karel Bajer

rodu pánů z Hradce, v jehož erbu byla zlatá pětilistá růže v modrém poli, nechal před rokem 1220 na skále nad řekou (Nežárka) a rozsáhlým močálem (rybník Vajgar) budovat mohutný hrad a v podstatě ve stejné době vzniká v jeho podhradí tržní osada, ve které bydleli především ti řemeslníci a umělci, kteří hrad stavěli, ale také potravinářští řemeslníci (pekaři, řezníci) i obchodníci, neboť tudy vedla obchodní stezka, krčmáři či povozníci a lidé, řečeno moderním jazykem, pracující ve „službách“. Tato tržní osada, označená v roce 1293 poprvé jako město, je počátkem nynějšího Jindřichova Hradce.

A protože Jindřich Vítkovec byl katolík, součástí hradu byla též hradní kaple, ke které dosadil kněze – plebána. Na nejvyšším místě v tržní osadě nechal postavit kostel, který nějakou dobu považoval za své vlastnictví. Znamená to, že v době, kdy u nás existovalo období tak zvané hradní duchovní správy, plebána i provoz kostela velmož financoval ze svých soukromých prostředků. Mezi léty 1220 – 1237 povolal do tržní osady řád německých rytířů, převedl na ně z hradu dosud zajišťovanou duchovní správu svých poddaných a ze své osoby patronátní právo ke kostelu a současně je zavázal nejen ke konání pravidelných bohoslužeb, ale i k vybudování špitálu pro 12 nemocných, což bylo jedno z prvních charitativních zařízení v Čechách. Je samozřejmé, že vznikl také farní dům a postupně okolo farního kostela i hřbitov a poblíž jistě i škola. Úkolem německých rytířů byla také kolonizace okolní téměř liduprázdné krajiny (přivedlo se především německy mluvící obyvatelstvo). Církev na našem území od svého počátku získávala majetek především z darů věřících. Ne jinak tomu bylo i v případě Jindřichova Hradce. Aby zde mohli němečtí rytíři splnit všechny své úkoly, daroval jim Jindřich Vítkovec rozsáhlý majetek v podobě polí, rybníků a lesů. V té době totiž půda byla trvalým zdrojem veškerého bohatství, půda byla a dosud je „matkou živitelkou“.

Jindřichův syn Vítek v roce 1255 potvrdil německým rytířům patronátní právo k farnímu kostelu i otcem věnovaný majetek, který ještě rozšířil o újezd děbolínský a strmilovský. (Újezd byl ve středověku obvykle zalesněný, řídce zalidněný územní celek, který byl vymezen vodními toky nebo nápadnými přírodními znaky, původně zahrnoval pole, louky, lesy nebo pastviny, po osídlení v jeho rámci vznikalo i několik vesnic). Dále od něho němečtí rytíři dostali větší rybník, mlýn, desátek z jednoho dvora u Hradce a právo užívání části toku řeky Nežárky.

Další zdejší vladař Oldřich I. z Hradce ještě dále rozšířil majetek německých rytířů, který lze označovat také jako majetek farnosti, o dnes už zcela zaniklý dvůr Kanclov, s jeho poli i lesy, ležící poblíž místa, zvaného pod „Kobylí hůrou“,

Eliáš však mlčky stál, a Pán se zjevil Eliášovi. Pohané myslí, že modlitba je neustálé mluvení a mluvení. Myslím i na mnohé křesťany, kteří se domnívají, že se modlí, když k Bohu mluví – promiňte mi – jako nějaký papoušek. Nikoli. Modlitba se koná ze srdce, z nitra. Ty však, když se modlíš – praví Ježíš – obrať se k Bohu jako syn ke svému otci, který ví, co máš zapotřebí ještě dříve, než jej požádáš (srov. Mt 6,8). Otčenáš by mohla být také tichá modlitba. V podstatě stačí jen vystavit se Božímu pohledu, vzpomenout na Otcovu lásku. To postačuje k tomu, abychom byli vyslyšeni.

Je krásné, že náš Bůh nepotřebuje oběti, aby byla získána Jeho přízeň! Náš Bůh nepotřebuje nic. V modlitbě nás pouze žádá mít s Ním otevřen komunikační kanál, abychom stále objevovali, že jsme Jeho nejmilovanější děti. A On nás velice miluje.

Přeložil Milan Glaser, převzato z www.radiovaticana.cz

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

Nedělní cyklus čtení C

Neděle **24. 2. – 7. neděle v mezidobí**

Neděle **3. 3. – 8. neděle v mezidobí**

Středa **6. 3. – Popeleční středa – den přísného postu**

Čtvrtek 7. 3. – připomínka sv. Perpetuy a Felicity, mučednic

Pátek 8. 3. – připomínka sv. Jana z Boha, řeholníka

Sobota 9. 3. – připomínka sv. Františky Římské, řeholnice

Neděle **10. 3. – 1. neděle postní**

OZNÁMENÍ

Vikariátní schůze

Ve čtvrtek 28. února se v Třeboni koná vikariátní schůze kněží našeho vikariátu. Mše sv., které bude předsedat diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil, začne od 9.30 hod. Věřící jsou srdečně zváni.

Mše pro rodiny s dětmi

V neděli 3. března bude sloužena v proboštském kostele mše sv. se zaměřením pro rodiny s dětmi. Začátek je od 9.30 hod. Hudební doprovod zajistí Schola JH.

Dětský karneval

V neděli 3. března se koná v prostorách Farní charity J. Hradec v ulici Archiváře Teplého dětský karneval. Děti zde zahrají krátkou scénku ze života sv. Dona Bosca. Začátek je od 15.00 hod.

Popeleční středa

V úterý 5. března končí první část liturgického mezidobí a ve středu 6. března začíná letošní čtyřicetidenní půst, příprava na Velikonoce. V tento den bude při mši sv. udílen věřícím popelec na znamení pomíjivosti tohoto světa a naší ochoty usilovat o to, co je věčné. Popeleční středa (stejně jako Velký pátek) je dnem přísného postu, kdy bychom si měli odříci nejen masité pokrmy, ale také se omezit v množství jídla a nasytit se pouze jednou za celý den. Naopak bychom se měli v tento den věnovat modlitbě a přijít na mši sv.

Také bychom se měli začít připravovat na svátost smíření, kterou má každý křesťan přijmout minimálně jednou do roka. Pro ty, kdo z vážných důvodů nemohou přijít v tento den na bohoslužbu, bude udílen popelec při mši o 1. postní neděli 10. března.

(Zdrženlivost od masa zavazuje od 14 let, újma v jídle od 18 do 60 let. Půst se nevztahuje na nemocné, na ty, kdo vykonávají těžkou fyzickou práci, nejsou jim vázání ani ti, kdo jsou na cestách, stejně tak i ti, kteří jsou odkázáni na stravu od jiných, např. v závodních jídelnách, domovech důchodců apod.)

Křížové cesty

Pobožnosti křížové cesty, při kterých uvažujeme o umučení a smrti našeho Spasitele Ježíše Krista budou od pátku 8. března po celou postní dobu každý týden: neděle – klášterní kostel (klášterní chodba) od 17.30 hodin, středa a pátek – proboštský chrám od 17.30 hodin.

Postní pokladničky

Tak jako v předchozích letech, budou i letos v našich kostelích k dispozici papírové pokladničky, do nichž můžeme v době postní ukládat to, co ušetříme omezením našeho konzumu a zřeknutím se různých zbytečností, za něž občas vydáváme své peníze. Po Velikonocích kasičky vybereme a uspořené částka bude věnována z poloviny na pomoc lidem v nouzi prostřednictvím Charity a druhá polovina poslouží Pastoračnímu centru k šíření poznání Krista těm, kdo ho dosud neznají.

Mons. Pavel Posád 15 let biskupem

Před patnácti lety, 28. 2. 2004, přijal původně kněz brněnské diecéze P. Pavel Posád v litoměřické katedrále biskupské svěcení. Pomocným biskupem českobudějovické diecéze byl jmenován 26. 1. 2008. Kéž ho Bůh posiluje a pomáhá mu. Modleme se za něj, a za jeho požehnanou práci v naší diecézi.

Biskupské gymnázium

Biskupské gymnázium J. N. Neumanna v Českých Budějovicích upozorňuje, že 1. března 2019 končí příjem přihlášek ke studiu pro žáky 5., 7. a 9. ročníků základní školy. Stravování a ubytování pro dojíždějící je zajištěno v areálu gymnázia.

Poděkování

Spolek Hippolyt děkuje všem, kteří podpořili Vánoční jarmark. Krásných 2.500,- Kč bylo zasláno na účet Hospice sv. Kleofáše v Třeboni. Všem štědrým přispěvatelům Pán Bůh zaplatí!

Nástin hospodářského zabezpečení církve na příkladu jindřichohradecké farnosti

2. část

2) farnost Jindřichův Hradec:

Udává se, že král Přemysl Otakar I. (*1155 – †1230) daroval rodu Vítkovců rozsáhlé území v jižních Čechách. Jednalo se o krajinu jen slabě osídlenou, porostlou hustým pralesem. Příslušník rodu Vítkovců, Vítek z Prčic, měl čtyři syny, jeden z nich se jmenoval Jindřich. A tento Jindřich Vítkovec, zakladatel